

вишени чувства: освобождението на поробеното си отечество. Тия два случая азъ наведохъ на добродушния Х. и той си взе думитѣ назадъ, като каза още веднѣжъ, че той, като човекъ, не е непогрѣшимъ. Слѣдъ това, Х. разказваше най подробно за дѣйствието на дружината въ шейновския бой и юначеството на опълченцитѣ. Тоя разказъ бѣ повторение на онова, що се каза по горѣ за сѣщия бой. Х. не скри прѣдъ насъ своето негодувание противъ фельдфебеля отъ стрѣлъна бригада, който бѣше отнелъ отъ опълченеца знамето.

— Съ чузди рѣцѣ жаръ гребатъ, каза той възмутено. Самитѣ войници казваха (азъ чухъ това съ собственитѣ си уши) на опълченцитѣ: „благодаримъ ви, братцы, вий повече направихте отъ насъ.“

Дошлитѣ отъ града войници разказваха, че въ Елена се говоряло, какво г. Русчукъ билъ прѣвзетъ отъ рускитѣ войски. Това извѣстие се посрѣщна отъ всички ни съ голѣмъ въстрогъ. Но пъкъ се породи незадоволство отъ положението ни.

— Хмъ, другитѣ се биятъ, а ний седимъ въ колибитѣ, като мишки, казваха нѣкои отъ офицеритѣ.

— Неужели тукъ въ колибитѣ ще прѣкараме зимата? се питахме всички.

Като отговоръ на това питане, бѣ заповѣдано на 14 Януарий дружинитѣ да се вдигнатъ отъ марянската позиция и се опѣятъ къмъ сѣверъ. Пристигнахме въ с. Ахтуларъ (Константинополъ). За очудване, селото, населено прѣимущественно съ Българи, се оказа цѣло — не изгорено и населението не поврѣдено. Впрочемъ, почти всичкитѣ села, които бѣха въ турски рѣцѣ, бѣха останали не покѣтнати.

Опълченцитѣ отъ 5-а дружина се размѣстиха изъ кѣщата и яхжитѣ, а 3-я и 4-а дружини се опѣтиха за село Кипилово.

Ний, офицеритѣ, се расположихме въ една тѣсна и мръсна крѣзма. Слѣдъ обѣдъ, току що бѣхъ излѣзълъ отъ кѣщата да подишамъ чистъ въздухъ, чухъ страшенъ дѣтски писъкъ въ сѣсѣдната кѣща, отъ прозорчето на която излизаше черенъ пушекъ. Азъ се затекохъ къмъ вратата на кѣщата, но тя се оказа за-